

KATOLSKA KYRKAN I ÖREBRO
S:T ESKILS FÖRSAMLING

ADVENT OCH JULEN
2014

Advent – i väntans tider

Människan är alltid riktad framåt, mot framtiden. Hon längtar efter något eller någon. Hon drivs framåt av hoppet, även i utsiktslösa situationer lever hon på hoppet. Eftersom hon är skapad till Guds avbild, finns det alltid något inom henne som längtar efter att han skall komma. Även den s.k. icke-troende har ett slags evighetshopp. Visst kan vi fastna med vår längtan vid det tids- och rumsbundna, men i grund och botten är vi evighetsvarelser som längtar hem. Här på jorden kan ingenting tillfredsställa vår djupaste längtan. Gång på gång blir vi besvikna. Var det inte mer än så? Vårt hjärta kan bara finna vila i Den som har skapat det. Det är en allmän och universell sanning i alla tider och miljöer, i alla religioner och ideologier att man bär på denna längtan efter det eller den som skall komma. Vår tomhet är till för att fyllas. Vår längtan för att bli infriad. Vårt hopp för att mättas.

Advent motsvarar detta allmänmänskliga drag. Kanske det är just därför som första advent har blivit så populärt också i vårt sekulariserade samhälle? Advent svarar också mot något typiskt svenskt: i vårt mörker föds en längtan efter ljus. Det är viktigt att ta hänsyn till dessa rent mänskliga faktorer när vi utifrån vår tro ser på advent, så att vi kan hjälpa människor att bli hemma i den djupdimension inom dem som de kanske inte ens själva har upptäckt. Advent kan få dem att göra denna resa inåt – som Dag Hammarskjöld talar om. Även den icke-troende har svårt att helt förneka att det kan finnas ett stort och djupt inre rum inom honom eller henne som är menat att uppfyllas av ljus och mening – eller med ett ord: kärlek. Hoppet är det sista som dör i människan. Därför är inte heller tron så

långt borta som man ibland skulle tro – eller rättare sagt – som man har fått för sig.

1. Herrens återkomst

När jag en gång satt på tåget och gick igenom texten till ett föredrag som jag skulle hålla, hade den som satt bredvid mig tjuvläst vad jag hade skrivit. Det var ett Jehovas vittne, som blev förvånad över att jag som kristen skrev något om Herrens återkomst. Det hade tydligen undgått henne att vi kristna tror att Jesus Kristus skall komma åter en dag för att återställa och lägga allt under sig, för att döma levande och döda. Vi kan inte klandra henne för det, för det är i sanningens namn ytterst sällan som vi talar om denna Herrens återkomst. Snart sagt bara de som är lite apokalyptiskt inställda tycks ha modet att tala om detta. Samtidigt är det en omistlig del av vår tro. Inte minst i advent hör detta budskap hemma. I sista hand är vårt hopp inriktat på evigheten, på det som ligger bortom tid och rum, på mötet med den uppståndne Herren. Vi tror att denna värld inte skall bestå för alltid utan skall få sitt slut. Vi vet också att vårt eget liv skall få ett slut en gång, även om tungan råkar slinta för vissa av oss som säger ”om jag dör”. Vid gränsen mellan tid och evighet får vi alltid möta honom som är världsalltets Herre. Det måste fylla oss med hopp och tillförsikt, när vi tänker nyktert på den saken. Naturligtvis finns det också ett stänk av gudsfruktan i detta, och det är bara sunt att det är så. För vissa kan det leda till rädsla och ångest, men då är det något som har gått snett.

Hoppet får oss att se framåt mot vår slutliga befrielse. Vi får räta upp oss och i tillit se tiden – eller rättare sagt – evigheten an. En dag skall förbundet bli fulländat, tiden återlöst ur sitt slaveri, livet få sin fulla värdighet. Denna befrielseängtan lyser igenom i hela Israels historia. Messias skall komma! Herren är nära! Kyrkans adventsliturgi är helt

uppfylld av denna Israels otåliga men ändå tålmodiga Messias-längtan. I advent är kyrka och synagoga varandra som allra närmast. Skillnaden är att vi tror att den kommande ankomsten är en återkomst. Men den som skall komma väntar vi båda på och förenas därför i en längtan, som i grund och botten är hela mänsklighetens längtan efter en värld, där fred och rättvisa råder och där alla är bröder och systrar eftersom de är samme Faders barn. Hur många texter skulle vi inte kunna citera här. Det är ett gemensamt arv som vi måste vårda ömt, men samtidigt förmedla till våra samtida som ofta fastnat i dödsskuggans dal.

2. Herrens ankomst i nuet

Samtidigt som vi genom hoppet är riktade framåt mot evigheten, är vi genom vår tro förankrade i nuet. I tid och rum får vi ta ut något av evigheten i förskott. De flesta religioner och ideologier kan faktiskt också bejaka detta. Vi måste leva i nuet för att leva ett gott och värdigt liv. Vi får inte skjuta upp till morgondagen det vi kan göra här och nu. Vi får inte fly in i drömmar om en ljus framtid och försumma att lösa de nutida problemen. Vi behöver inte heller oroa oss för vad en dunkel framtid kan ha i sitt olycksbådande sköte. Lika litet får vi drömma oss tillbaka till den gamla goda tiden, som också kunde vara tung och svår. Det är bara här och nu vi lever och kan möta vår nästa och vår Gud. Vi kan som Jean-Pierre de Caussade tala om det närvarande ögonblickets sakrament. Vi är inbjudna att som broder Lorens ständigt leva i Guds närvaro.

Varje nu-ögonblick är alltså ett slags sakrament på Guds eviga härlighet. Vi nuddar vi evigheten varje gång vi öppnar oss för Gud, vars dimension är evighet liksom vår är tid. Det gör att vi har ständig möjlighet till Guds-kontakt och -förening. Allt som sker kan bli en väg till Herren. Allt skapat pekar vidare på Skaparen. Herren kommer till

oss här och nu, inte i morgon eller i går utan just nu. Vårt andliga liv är helt beroende av denna insikt, som mer och mer kan bli konkret verklighet för oss. Tror vi på Gud så möter vi honom genom tron här och nu, visserligen i trons dunkel och som i en spegel, men likafullt helt verkligt. All bön och gudsrelation, ja, hela vår tro vilar på detta faktum.

3. Herrens ankomst i Betlehem

Som kristna tror vi att Herrens ankomst som ett nyfött barn i Betlehem är det stora och privilegierande mötet mellan Guds evighet och vår tid. Den evige och oskapade Guden blir en del av sin skapelse. Inkarnationen är själva grundstenen – och stötestenen – i vår kristna tro. Vi kan aldrig förklara detta mysterium, bara peka på att kärleken alltid strävar efter större likhet. Gud vill bli lik oss i allt utom i synd, därför föds han av en Jungfru till vår värld för att befria den från syndens makt och tyranni. Guds människoblivande skall leda till vår gudomliggörelse. Bara det bästa är gott nog åt Guds barn. Fadern sänder sin Son till oss för att vi skall bli söner i Sonen. Så stor är Faderns kärlek till oss att han utger sin ende Son för vår skull.

Genom att bli människa har Gud identifierat sig med varje människa. Så stor är hans kärlek att han vill återvinna sin förlorade mänsklighet genom att offra sin enfödde Son för vår skull. Frälsningshistorien når sin höjdpunkt i Kristus-mysteriet, som för oss kristna alltid förblir normen för vårt handlande och tänkande och nyckeln för vår förståelse och insikt. Hela verkligheten får ett större djup och en större täthet sedan Gud har velat dela den med oss. Bara han kan hela och frälsa den värld som är vår. Vi kan bara låta oss frälsas och befrias. I tillit och kärlek till den som älskat oss så, vill vi också älska den människa han sänder i vår väg. Vi tror att Gud kommer oss till mötes just i henne och att hon pekar vidare på den Gud som skapat

henne och också i sin Son vill frälsa henen. Historien blir något helt annat sedan Gud har delat den med oss. Samtidigt måste vi ställa oss frågan: hur kommer det sig så att världen är sig ganska lik fast Gud blivit människa? Vi är ungefär lika onda eller goda, våld och förtryck fortsätter av bara farten. Men istället för att ställa frågan till den Gud som själv ville lida och dö för oss måste vi fråga oss själva: hur har jag tagit emot den Herre som kommit till oss i Betlehem och som fortsätter att komma till oss i varje ögonblick och en gång skall återkomma i ära och härlighet?

+ Anders Arborelius OCD

Advent 2014

JULEN I S:T ESKILS FÖRSAMLING

Julafton den 24 december

Familjemässa kl. 21.00

Julsånger kl. 22.30

Julnattens mässa kl. 23.00

Juldagen den 25 december

Vår Herre Jesu Kristi Födelse

Högmässa kl. 11.00

Annandag jul den 26 december

Högmässa kl. 11.00. Mässa polska kl. 13.00.

Lördagen den 27 december

Vigiliemässa kl. 18.00

Söndagen den 28 december

Den heliga familjen, *fest*

Högmässa kl. 11.00

Mellan 29 och 31 december

Ingen mässa firas

Nyårsdagen 1 januari 2015

Guds Heliga Moder Marias Högtid

Högmässa kl. 18.00

Epifania – 6 januari 2015

Herrens Uppenbarelse

Högmässa kl. 11.00

Önskar Er alla en välsignad och fridfull Jul!

Och ett lyckligt nytt år!

Kh. Thanh Nguyen och personalen

S:t Eskils Katolska Församling – Box 276, 701 45 Örebro
Telefon 019-611 13 60 – e-post: orebro@katolskakyrkan.se
Webb: www.sankteskil.com – Bankgiro. 934-2957